

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „T1CS“ OU SKUNDO**

2019 m. rugpjūčio 2 d. Nr. S-96 (7-71/2019)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš pirmininkės Editos Galiauskaitės, narių Vilmos Vildžiūnaitės (pranešėja) ir Andriaus Veniaus, išnagrinėjo UAB „T1CS“ OU (toliau – Pareiškėja) 2019-06-03 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Atsakovas, Inspekcija, mokesčių administratorius) 2019-05-13 sprendimo Nr. 69-48 (toliau – Sprendimas). Pareiškėjos atstovas J.J. ir Atsakovo atstovė M.M. 2019-07-12 dalyvavo Komisijos posėdyje.

Komisija n u s t a t ė :

Pareiškėja nesutinka su Inspekcijos sprendimu, kuriuo nuspręsta negrąžinti Lietuvos apmokestinamiesiems asmenims sumokėto 4086,73 Eur pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) už Lietuvoje įsigytą kurą. Pareiškėja nurodo, kad sprendime išdėstyti PVM negrąžinimo motyvai yra nepagrįsti ir prieštaraujantys Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (toliau – PVMĮ) nuostatomis, taip pat Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. birželio 13 d. nutarimui Nr. 899 „Dėl pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo užsienio asmenims“, bei PVM grąžinimo taisyklėms, patvirtintoms Lietuvos Respublikos finansų ministro 2002 m. birželio 21 d. įsakymu Nr. 189 „Dėl Prašymų grąžinti užsienio apmokestinamiesiems asmenims jų sumokėtą pridėtinės vertės mokesčio pateikimo ir nagrinėjimo bei pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo taisyklių patvirtinimo“. Kartu su prašymu buvo pateikti visi prašymą grąžinti PVM pagrindžiantys dokumentai, įskaitant Inspekcijos prašomas transporto paslaugų sutartis su vežėjais, pažymas ir kitą informaciją.

Pareiškėja nurodo, kad yra užsienio apmokestinamasis asmuo (Estijos Respublikoje registruotas PVM mokėtojas), kuris Lietuvos Respublikoje neturi padalinio ir nevykdė šalies teritorijoje jokios veiklos, kuri pagal PVMĮ yra PVM objektas. Pareiškėja Lietuvos Respublikoje įsigijo prekių (kuro iš Lietuvoje esančių bendrovių UAB „C1“ ir UAB „AS24“), už kurias sumokėjo PVM, todėl gali prašyti grąžinti šį PVM kaip užsienio apmokestinamasis asmuo, atitinkantis visus PVMĮ 117 ir 118 straipsniuose keliamus reikalavimus dėl PVM grąžinimo.

Pareiškėjos nuomone, Inspekcijos išvada, kad ji iš UAB „C1“ ir UAB „AS24“ įsigyto kuro nenaudoja savo ekonominėje veikloje, o tik apmoka už vežėjų įsigytą kurą, todėl realūs kuro pirkėjai ir vartotojai yra vežėjai, yra neteisinga. Taip pat, Pareiškėjos nuomone, Inspekcija nepagrįstai vertino, kad vežėjas UAB „N2“ pagal Pareiškėjos kuro korteles užsipiltą kurą naudojo ne tik Pareiškėjos, bet ir kitų įmonių pervežimo užsakymams. Pareiškėja pažymi, kad Inspekcijos sprendimo išvada, kad UAB „N2“ Pareiškėjos kurą naudojo ir kitų įmonių užsakymams vykdyti, pagrįsta prielaidomis, nenurodant jokių konkrečių kuro kiekių, kuriuos UAB „N2“ naudojo kitiems, nei Pareiškėjos, pervežimo užsakymams. Šių prielaidų neįmanoma objektyviai patikrinti, nes yra nurodytos tik atskiros UAB „N2“ išrašytos sąskaitos ir datos,

tačiau nepateikta jokių šias prielaidas patvirtinančių dokumentų, todėl Pareiškėja, nesusipažinusi su dokumentais, kuriais vadovavosi Inspekcija, negali objektyviai atsikirsti.

Pareiškėja nurodo, kad reaguodama į Inspekcijos pateiktą informaciją apie tariamai UAB „N2“ naudojamą kurą kitų įmonių užsakymams vykdyti, pareikalavo UAB „N2“ pasiaiškinti dėl Inspekcijos nurodytų aplinkybių ir gavo UAB „N2“ 2018-09-11 paaiškinimą Nr. P-18-03, kuriame UAB „N2“ nurodo, kad „su įsigytais degalais yra atliekamos pervežimo paslaugos Pareiškėjai. Su iš jų užpiltu kuru kitų įmonių nebuvo vykdomi“. Šis paaiškinimas buvo pateiktas mokesčių administratoriui, be to, nėra kitų įrodymų, kurie patvirtintų, kad yra priešingai, nei nurodyta paaiškiniame.

Pareiškėja skunde tvirtina, kad Inspekcijos išvada neatitinka nei faktinių aplinkybių, nei prekių tiekimą reglamentuojančių PVMĮ 4 straipsnio 1 dalies 1 punkto ir 12 straipsnio 7 dalies bei 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (toliau – PVM direktyva) 14 straipsnio 1 dalies ir 31 straipsnio nuostatų.

Pareiškėja nurodo, kad prekių tiekimas ar paslaugų teikimas pipažintinas ekonomine veikla tik tuo atveju, jei siekiama gauti bet kokių pajamų, neatsižvelgiant į tai, ar ją vykdant siekiama gauti pelno (PVMĮ 2 str. 8 d.). ESTT formuojamoje praktikoje PVM apmokestinamos ūkinės operacijos reiškia, kad egzistuoja sandoris tarp šalių, kuriame numatyta kaina ar atlygis. Jei tiekėjo veiklą sudaro tik prekių tiekimas (paslaugos teikimas) be tiesioginio atlygio, neegzistuoja apmokestinamoji vertė ir šis prekių tiekimas (paslaugų teikimas) neapmokestinamas PVM. Prekė tiekama (paslauga teikiama) „už atlygį“ PVM direktyvos prasme, tik jei tarp prekės tiekėjo (paslaugos teikėjo) ir gavėjo egzistuoja teisinis ryšys, kuris įgyvendinamas abipusiai, o prekės tiekėjo (paslaugos teikėjo) gautas atlygis yra realus atlygis už gavėjui suteiktą paslaugą (žr. ESTT 2009 m. spalio 29 d. sprendimo byloje Komisija prieš Suomiją, C-246/08, 43 ir 44 p.; 2010 m. liepos 29 d. sprendimo byloje Astra Zeneca, C-40/09, 27 p. ir jame nurodytą praktiką).

Pareiškėja nurodo, kad tarp Pareiškėjos ir vežėjų nebuvo jokio sandorio dėl kuro tiekimo, Pareiškėja neperdavė vežėjams, įskaitant UAB „N1“ kuro nei fiziškai, nei teisės disponuoti juo. Pareiškėja savo vardu pirkė kurą Lietuvoje, o nupirktas kuras buvo naudojamas Pareiškėjos kroviniams pervežti vietiniais ir tarptautiniais maršrutais, naudojant Pareiškėjos ar trečiųjų asmenų transporto priemones. Transporto paslaugų sutarčių, sudarytų su vežėjais pagrindu, Pareiškėja suteikdavo kuro korteles vežėjams, kurių pagalba vežėjai užsipildavo kuro, kuris buvo naudojamas išimtinai Pareiškėjos nurodytų krovinų gabenimui. Kuras pagal specialias kuro apmokėjimo korteles buvo perkamas Pareiškėjos vardu ir sąskaita, kurių pagrindu buvo atsiskaitoma su UAB „C1“ ir UAB „AS24“, vėliau už kurą išskaitant iš vežėjams mokamų sumų už transporto paslaugas. Pareiškėja atkreipia dėmesį, jog kuro kortelių perdavimas verslo klientams yra įprastinė kuro operatorių veiklos dalis, kuria iš esmės siekiama sukurti lojalių klientų ratą, pasiūlius patrauklius ir konkurencingus prekių ir paslaugų įsigijimo sprendimus, pavyzdžiui, galimybę kurą įsigyti su nuolaida, sumokėti kelių rinkliavas, apsidrausti, naudotis pagalba kelyje, susigrąžinti PVM, naudotis plačiu degalinių tinklu ir kt. Vežėjai, pasinaudodami Pareiškėjos suteiktomis kuro kortelėmis, galėjo užpilti kuro tik į tas transporto priemones, kuriomis buvo gabenami Pareiškėjos nurodyti kroviniai, ir tik tiek, kiek reikėjo krovinų gabenimui, t. y. vežėjai negalėjo piltis kuro kiek nori savo nuožiūra ir negalėjo jo naudoti kitiems tikslams, nei Pareiškėjos krovinų gabenimui.

Pareiškėja nurodo, kad transporto paslaugų sutartyse nustatyta, kad vežėjas įsipareigoja gabenti užsakovo, t. y. Pareiškėjos nurodytus krovinius, naudodamasis savo arba užsakovo ar jo partnerių transporto priemones, o užsakovas įsipareigoja už tinkamai suteiktas paslaugas sumokėti vežėjui sutartą vežimo užmokestį.

Šalys minėtų sutarčių 6.1 papunktyje susitarė, kad vežimo paslaugų tiekimui vežėjui gali būti perduodamos kuro ir kitos kortelės, kurių pagalba vežėjas gali atsiskaityti už įsigyjamą kurą, kelius ir kitas paslaugas, nurodytas užsakovo. Numatyta, kad vežėjas yra materialiai atsakingas už tokių jam perduotų kortelių tinkamą naudojimą, t. y. jų naudojimą tik užsakovo interesais, gabenant užsakovo nurodytus krovinius. Taip pat numatyta, kad griežtai draudžiama,

naudojantis kortele, pirkti kurą ir kitas prekes vežėjo asmeniniams ar su užsakovu nesusijusiems vežėjo įmonės, trečiųjų asmenų poreikiams tenkinti. Paaiškėjus tokiems faktams, vežėjas moka baudą. Vežėjams suteiktų kortelių naudojimo tvarka detalizuojama sutarčių priede Nr. 2 „Dėl sutarties vykdymui skiriamų atsiskaitymo kortelių prie transporto paslaugų sutarties“, kurio 5 punkte numatyta, jog vežėjui griežtai draudžiama leisti naudotis kuro kortele kitiems asmenims bei naudoti kitiems tikslams nei kuro ir kitų priemonių, reikalingų užsakovo kroviniams gabenti, įsigijimui sutarties nustatyta tvarka.

Pareiškėja pažymi, kad anksčiau išdėstytos sutarčių sąlygos pagrindžia tai, kad šios sutartys sudarytos dėl transporto paslaugų teikimo, t. y. Pareiškėja samdo transporto paslaugas teikiančias įmones savo veiklos vykdymui – krovinų pervežimui numatytais maršrutais. Teikiant krovinų vežimo paslaugas, Pareiškėja vežėjams perdavė UAB Cs, ir UAB „AS24“ išduotas kuro korteles, pagal kuia įsigijamas kuras Pareiškėjos vardu ir sąskaita, vėliau už kurą išskaitant iš vežėjams mokamų sumų už transporto paslaugas. Pareiškėjos nuomone, tiek sutartys bei jų priedai, tiek ir Pareiškėjos Inspekcijai pateikti pirkimo dokumentai patvirtina, jog kuro kortelės, įsigyjant degalus, mokant už kelius, naudojamos išimtinai Pareiškėjos apmokestinamos veiklos vykdymui, todėl Pareiškėjai turi būti grąžintas PVM, sumokėtas už kurą Lietuvoje. Inspekcijos nurodytas PVM negrąžinimo pagrindas dėl Pareiškėjos įsigyto kuro nenaudojimo savo veikloje, motyvuojant tuo, kad dalis kuro neva buvo naudojama ir kitų įmonių pervežimo užsakymams, yra klaidingas ir nepagrįstas. Inspekcija nepateikė jokių įrodymų, kokia dalimi ir kokių kitų įmonių pervežimo užsakymams tariamai buvo naudojamas Pareiškėjos įsigytas kuras, taip pat įrodymų, kad Pareiškėja būtų savo lėšomis apmokėjusi kitų įmonių pervežimo užsakymus.

Pareiškėja nurodo, kad pagal kuro korteles tokiu pačiu būdu įsigyja kuro ir kitose Europos Sąjungos valstybėse narėse bei teikia prašymus grąžinti PVM, visi šie prašymai buvo patenkinti, PVM buvo grąžintas (dokumentai buvo pateikti Inspekcijai kartu su 2016-11-10, 2017-04-04, 2017-06-20 ir 2017-07-19 skundais). Toks PVM grąžinimas atitinka Europos Sąjungos bendrosios PVM sistemos esmę, kuri užtikrina visišką bet kokios ekonominės veiklos, nepaisant jos tikslo ir rezultatų apmokestinimo, neutralumą, jeigu veikla yra iš esmės apmokestinama PVM (Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimo Rompelman 19 p.; sprendimo byloje Ghent Coal Terminai, C-37/95, 15 p.; sprendimo C-1 10/98-C-147/98 44 p.; sprendimo C-98/98 19 p. ir sprendimo Abbey National 24 p.).

Pareiškėja teigia, kad Inspekcijos nenuoseklią ir prieštarinę poziciją dėl PVM grąžinimo už Lietuvoje įsigytą kurą patvirtina ir ankstesni mokesčių administratoriaus, Komisijos ir teismų sprendimai. Pareiškėja skunde išdėsto aplinkybes, susijusias su Komisijos sprendimais ir nurodo, kad mokesčių administratoriaus sprendimai dėl analogiškų Pareiškėjos prašymų grąžinti PVM jau kelis kartus buvo išnagrinėti Komisijos bei pirmos instancijos teismo ir visais atvejais pripažinti kaip neteisėti ir naikintini, o vienu iš atveju tiek Vilniaus apygardos administracinis teismas, tiek Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas pripažino, kad Inspekcijai nebuvo įstatyminių prielaidų inicijuoti teisminį ginčą dėl Komisijos sprendimo panaikinimo, todėl administracinė byla buvo nutraukta kaip nepriskirtina administracinių teismų kompetencijai (Vilniaus apygardos administracinio teismo 2018-03-30 nutartis adm. byloje Nr. el-368-189/2018; 2018-03-12 sprendimas adm. byloje Nr. 1-427-484/2018, 2018-04-18 sprendimas adm. byloje Nr. el-1168-968/2018, Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2018-05-29 nutartis adm. byloje eAS-377-1062/2018).

Pareiškėjos nuomone, Inspekcija savo sprendimus motyvuoja skirtingais teisiniais pagrindais (Pareiškėja veikia kaip atsiskleidęs tarpininkas, Pareiškėja kuro nenaudoja savo ekonominėje veikloje, o tik apmoka už vežėjų įsigytą kurą, Pareiškėja veikia kaip neatsiskleidęs tarpininkas), tačiau tas pats teisinis santykis mokesčiniu požiūriu negali būti vertinamas skirtingai. Naujų pagrindų ir proežasčių pateikimas netenkinant Pareiškėjos prašymų grąžinti PVM pažeidžia Lietuvos Respublikos Mokesčių administravimo įstatymo ir Lietuvos Respublikos viešojo administravimo nuostatas.

Pareiškėja nurodo, kad Inspekcija nepagrįstai aiškina, kad Pareiškėja, veikdama kaip neatsiskleidęs tarpininkas, realiai kuro iš UAB „C1“ ir UAB „AS24“ neįsigyja su tikslu jį

perparduoti, bet ir pati to kuro nenaudoja, o tik apmoka už kitų apmokestinamųjų asmenų (vežėjų) įsigytą kurą, todėl PVM gali būti gražinamas vežėjams, o ne Pareiškėjai. Tokiame mokesčių administratoriaus aiškinime yra akivaizdūs prieštaravimai, kadangi kurą įsigijus Pareiškėjai, to paties kuro negali įsigyti ir vežėjai, juo labiau jie negali prašyti gražinti PVM už kurą, kurio nepirko, ir neturi kuro įsigijimą patvirtinančių PVM sąskaitų faktūrų.

Pareiškėja pabrėžia, kad ji negali būti laikoma perparduodančiu kurą UAB „N1“ vien dėl to, kad UAB „N1“ galimai pažeidžia su Pareiškėja sudarytą sutartį ir naudoja Pareiškėjos kurą kitiems tikslams, nei nustatyta sutartyje. Pareiškėja nekontroliuoja UAB „N1“ ir už sutarties pažeidimus gali reikalauti tik baudos, kaip sutartinės atsakomybės. Jei UAB „N1“ savavališkai pažeidė sutartį dėl Pareiškėjos kuro naudojimo, tai jokių būdu nereikia, kad Pareiškėja jam perpardavė kurą, nes iš neteisėtų UAB „N1“ veiksmų negali kilti teisėtos pasekmės, dėl kurių Pareiškėja galėtų būti laikoma neatsiskleidusiu tarpininku, perparduodančiu kurą Lietuvoje.

Pareiškėja pabrėžia, kad Europos Sąjungos bendrosios PVM sistema užtikrina visišką bet kokios ekonominės veiklos, nepaisant jos tikslo ir rezultatų apmokestinimo, neutralumą, jeigu veikla yra iš esmės apmokestinama PVM. Mokesčių administratorius, priimdamas sprendimus dėl PVM gražinimo, privalo vadovautis nurodytu neutralumo principu.

Pareiškėjos nuomone, Inspekcijos sprendime nurodyti PVM negražinimo motyvai yra nustatyti neteisingai, netinkamai įvertinus Pareiškėjos pateiktus dokumentus bei nurodytas faktines aplinkybes, neatsižvelgus į santykius, susiklosčiusius tarp Pareiškėjos ir vežėjų, bei tokių santykių teisinį reguliavimą. Inspekcija, nepagrįstai nustačiusi tariamą Pareiškėjos įsigyto kuro nenaudojimą savo veikloje, priėmė neteisingą sprendimą.

Pareiškėja prašo panaikinti Inspekcijos 2019-05-13 sprendimą Nr. 69-48.

Inspekcija Sprendimu patvirtino Vilniaus apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos 2019-02-20 sprendimą Nr. (14.4)460-685, kuriuo buvo netenkintinas Pareiškėjos prašymas Nr. EE1700006942 gražinti Lietuvos Respublikoje laikotarpiu nuo 2017-04-01 iki 2017-06-30 už kurą pagal UAB „C1“ ir UAB „AS 24“ išrašytas PVM sąskaitas faktūras (2017-04-30 Nr. 800451977, 2017-05-31 Nr. 6100GFA012096, 2017-05-31 Nr. 800465996, 2017-06-30 Nr. 6100GFA014744, 2017-06-30 Nr. 800480256) sumokėtą 4086,73 Eur PVM.

Inspekcija, siekdama nustatyti Komisijos 2018-07-05 sprendime Nr. S-109 (7-87/2018) nurodytas aplinkybes, atliko UAB „N1“ operatyvų patikrinimą (2018-12-13 operatyvaus patikrinimo pažyma Nr. (42,59)FR1042-5571), kurio metu surinkti duomenys patvirtino, jog UAB „N1“, naudodamas jam Pareiškėjo perduotas kuro korteles, pylėsi kurą į transporto priemones ir vykdė ne tik Pareiškėjos, bet ir kitų įmonių pervežimo užsakymus.

Inspekcija, vadovaudamasi PVMĮ 116-119 str. nuostatomis, konstatavo, kad teisę susigrąžinti Lietuvos Respublikoje sumokėtą įsigytų prekių ir / arba paslaugų pirkimo PVM turi užsienio apmokestinamieji asmenys (juridiniai, fiziniai, taip pat organizacijos ar kiti vienetai, vykdančys ekonominę veiklą), įsteigti kurioje nors užsienio valstybėje, neturintys Lietuvos Respublikoje padalinio (t. y. fiksuotos vietos, per kurią vykdoma ekonominė veikla) ir neprivalantys registruotis PVM mokėtojais Lietuvos Respublikoje.

Inspekcija nurodė, kad vadovaujantis Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002-05-15 nutarimo Nr. 671 „Dėl įgaliojimų suteikimo įgyvendinant Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo nuostatas“ 1.16 papunkčiu, bei 2008-02-12 Tarybos direktyva 2008/9/EB, nustatančia Direktyvoje 2006/112/EB numatyto pridėtinės vertės mokesčio gražinimo apmokestinamiesiems asmenims, kurie nėra įsisteigę PVM gražinančioje valstybėje narėje, o yra įsisteigę kitoje valstybėje narėje, išsamias taisykles (OL 2008 L 44, p. 23), su paskutiniaisiais pakeitimais, padarytais 2010-10-14 Tarybos direktyva 2010/66/ES (OL 2010 L 275, p. 1), Lietuvos Respublikos finansų ministro 2002-06-21 įsakymu Nr. 189, patvirtintos Prašymų gražinti kitose valstybėse narėse įsikūrusiems apmokestinamiesiems asmenims jų Lietuvos Respublikoje sumokėtą PVM pateikimo ir nagrinėjimo bei PVM gražinimo taisyklės (toliau - Taisyklės). Taisyklės reglamentuoja, kokia tvarka ir terminais pateikiami ir nagrinėjami kitose valstybėse narėse įsikūrusių apmokestinamųjų asmenų, atitinkančių PVM įstatymo 116 ir 117 straipsniuose nurodytas sąlygas, prašymai gražinti Lietuvos Respublikoje sumokėtą PVM už

prekes ir paslaugas, nurodytas PVM įstatymo 118 straipsnyje, taip pat kokia tvarka šis PVM gražinamas.

Inspekcija nurodė, kad išanalizavus Pareiškėjos pateiktus dokumentus, t. y. PVM sąskaitas faktūras už kurą, išrašytas Lietuvos Respublikos apmokestinamųjų asmenų UAB „C1“, UAB „AS24 Lietuva“, laisvos formos pažymų kopijas apie įsigytą kuro kiekį, kurias Pareiškėja pateikia kiekvieną mėnesį pagal sutartis dirbantiems vežėjams, taip pat Pareiškėjos pateiktas sutartis su Lietuvos Respublikoje registruotais vežėjais, kurie Pareiškėjai teikė transporto paslaugas, buvo nustatytos šios aplinkybės:

1) Pareiškėja su Lietuvos Respublikoje registruotais vežėjais sudarydavo iš esmės analogiško turinio sutartis dėl transporto paslaugų teikimo;

2) pagal Transporto paslaugų sutarties 1 dalies nuostatas, sutarties objektas: „Šia sutartimi Vežėjas įsipareigoja gabenti užsakovo nurodytus krovinius <...> (Transporto paslaugų sutarties 1.1 papunktis); „Vežėjas privalo teikti vežimo paslaugas pats, nesinaudodamas šios sutarties vykdymui trečiųjų asmenų teikiamomis vežimo paslaugomis" (Transporto paslaugų sutarties 1.5 papunktis);

3) Transporto paslaugų sutarčių 6.1 papunktyje nurodyta, kad: „Vežimo paslaugų teikimui Vežėjui gali būti perduodamos kuro ir kitos kortelės, kurių pagalba Vežėjas gali atsiskaityti už įsigyjamą kurą, kelius ir kitas paslaugas, nurodytas Užsakovo“;

4) Transporto paslaugų sutarčių 6.2 papunktyje nurodyta, kad: „Jei Vežėjas kurą ar kitas priemones ar paslaugas įsigyja su Užsakovo kuro kortele, tokias išlaidas Užsakovui kompensuoja Vežėjas, jei šalys nesusitaria kitaip. Užsakovas kas mėnesį pateikia Vežėjui laisvos formos pažymą apie įsigytą kuro kiekį. Pažyma pripažįstama ir kaip tarpusavio skolų užskaitymo aktas“;

5) Pareiškėja savo vardu iš kuro pardavėjo (pavyzdžiui, UAB „C1“) įsigydavo kuro kortelių, kurias perduodavo transporto paslaugas Pareiškėjai teikiančioms įmonėms (t. y. vežėjams);

6) pagal Transporto paslaugų sutarčių sąlygas, vežėjai korteles galėjo naudoti išimtinai tik paslaugoms Pareiškėjai teikti (jo poreikiams tenkinti), tačiau savarankiškai pasirinkdami įsigyjamo kuro kiekį, kokybę, pirkimo laiką;

7) kai vežėjai, pirkdami kurą, kuro pardavėjui pateikdavo kuro kortelę, kuro pardavėjas degalinių tinkle juos identifikuodavo kaip Pareiškėją;

8) kuro pardavėjas išrašydavo PVM sąskaitas faktūras Pareiškėjai bei priklausomai nuo vežėjų įsigyto kuro kiekio, taikydavo nuolaidą;

9) kuro pardavėjo išrašytas PVM sąskaitas faktūras apmokėdavo Pareiškėja;

10) vežėjai į Pareiškėjai suteiktų paslaugų vertę įtraukdavo kuro vertę;

11) Pareiškėja kas mėnesį pateikdavo vežėjams laisvos formos pažymą apie jo sunaudoto/įsigyto kuro kiekį („Pažyma dėl prekių įsigijimo kompensavimo“);

12) atsiskaitymai pagal pažymą dėl prekių įsigijimo kompensavimo prekių pavedimu nevykdavo, t. y. pažyma buvo pripažįstama kaip tarpusavio skolų užskaitymo aktas ir, atsiskaitant už įsigytas transporto paslaugas, išskaitoma suma už įsigytą kurą.

Inspekcija išdėstė PVMĮ 118 str. 1 ir 2 dalių nuostatas ir pažymėjo, kad vadovaujantis PVMĮ 118 str. 2 dalimi, užsienio apmokestinamajam asmeniui PVM gali būti gražinamas tik tuo atveju, jeigu prekės ir (arba) paslaugis, už kurias sumokėtą PVM prašoma gražinti, skirtos naudoti užsienio apmokestinamojo asmens ekonominei veiklai, nurodytai PVMĮ 117 str. 2 dalyje, todėl vertino, ar UAB „N1“ (vežėjo) su Pareiškėjos išduotomis kuri kortelėmis (pagal pateiktą Transporto paslaugų sutarčių, sudarytų tarp Pareiškėjos ir UAB „N1“, priedus nustatyta, kad UAB „N1“ buvo perduotos kuro kortelės Nr. 704487511704000889, Nr. 704487511704000459, Nr. 704487511704000053) Lietuvos Respublikoje įsigytos prekės buvo skirtos naudoti tik vykdant Pareiškėjos pervežimo užsakymus.

UAB „N1“ operatyvaus patikrinimo metu nustatyta, kad UAB „N1“ pateiktuose EKA kvituose yra nurodomos dvi kortelės (Nr. 704487511704000889 ir Nr. 704487511704000459). Nustatyta, kad UAB „N1“ kurą pylėsi tik Cd ndegalinėse. Kitų

degalinių kuro įsigijimo kvitų buhalterinės apskaitos dokumentuose nebuvo. Nustatyta, kad UAB „N1“ 2017 m. tiek Pareiškėjos, tiek kitų įmonių užsakymus vykdė tik su dviem vilkikais (valst. Nr. HHH319 ir valst. Nr. HCC510) Kitų vilkikų UAB „N1“ neturėjo.

Inspekcija pažymėjo, kad pagal UAB „N1“ 2017 m. II ketv. Išrašytas PVM sąskaitas faktūras ir tarptautinius krovinių transportavimo važtaraščius (toliau – CMR) nustatyta, kad UAB „N1“ teikė paslaugas UAB „T“, UAB „E“. Iš Pareiškėjos UAB „N1“ pateiktų pažymų dėl prekių įsigijimo kompensavimo (angl. *puchasas compensation chit*) ir CMR, pateiktų vykdant UAB „T“ užsakymus, matyti, kad sutampa automobilių valstybiniai numeriai, šalis ir kuro pylimo data su CMR nurodytais duomenimis. Inspekcija nurodė, kad operatyvaus patikrinimo metu buvo nustatyta, kad UAB „N1“ vilkikai su tais pačiais valstybiniais numeriais (valst. Nr. HHH319 ir valst. Nr. HCC510), kurie nurodyti ir Pareiškėjos išrašytose pažymose dėl prekių įsigijimo kompensavimo (angl. *puchasas compensation chit*), t. y. vilkikai (valst. Nr. HHH319 ir valst. Nr. HCC510) krovinius gabeno pagal UAB „T“ užsakymus, pvz., tą pačią dieną kuras piltas Švedijoje, o pagal UAB „T“ užsakymą kroviniai iškrauti taip pat Švedijoje (2017-04-28 ir kt.).

Įvertinusi nustatytas aplinkybes, Inspekcija konstatavo, kad Pareiškėjos išduotomis kuro kortelėmis 2017 m. II ketv. įsigyti degalai buvo naudojami teikiant pervežimo paslaugas ne tik Pareiškėjai, bet ir UAB „T1“, UAB „E“. UAB „N1“ už suteiktas transportavimo paslaugas 2017 m. II ketv. UAB „T“ išrašė tris PVM sąskaitas faktūras, UAB „E“ – vieną PVM sąskaitą faktūrą.

Inspekcija konstatavo, kad Pareiškėja neturėjo teisės (galimybės) disponuoti ginčo prekėmis (kuru) kaip savo, kadangi de facto (lot., realiai, faktiškai) jomis disponavo vežėjai, kurie patys pasirinkdavo įsigijamo kuro kiekį, kokybę, pirkimo laiką bei įsigytą kurą naudojo transporto paslaugoms teikti, t. y. naudojo kurą savo ekonominėje veikloje, o tokią išvadą be kitų mokesčių administratoriaus nustatytų aplinkybių patvirtina UAB „N1“ operatyvaus patikrinimo metu nustatyta aplinkybė, jog jis 2017 m. II ketv. pagal Pareiškėjos perduotas kuro korteles pylėsi kurą į transporto priemones ir vykdė ne tik Pareiškėjos, bet ir UAB „T“, UAB „E“ pervežimo užsakymus.

Kadangi Pareiškėja tik apmokėdavo už kitų apmokestinamųjų asmenų (vežėjų) įsigytą kurą, t. y. realiai savo vykdomoje ekonominėje veikloje nenaudojo, Inspekcija konstatavo, kad Pareiškėjai kuro pirkimo PVM, vadovaujantis PVM įstatymo 118 straipsnio nuostatomis, negali būti grąžinamas.

Inspekcija išdėstė PVMĮ 117 str. 1 dalies, 3 str. 1 dalies, 4 str. 1 d. 1 punkto, 2 str. 17 dalies, 11 str. 2 dalies nuostatas, apibrėžiančias apmokestinamojo asmens teises, PVM objekto, prekių tiekimo, neatsiskleidusio tarpininko sąvokas. Inspekcija konstatavo, kad pagal Pareiškėjos pateiktas PVM sąskaitas faktūras, sutartis su vežėjais, pažymas dėl prekių įsigijimo kompensavimo, nustatyta, kad Pareiškėja išdavė kuro įsigijimo korteles konkreitiems vežėjams. Vežėjai įsigijo kurą Lietuvos Respublikoje veikiančiose degalinėse, o už įsigytą kurą buvo atsiskaitoma per Pareiškėją, kuriam Lietuvos Respublikos apmokestinamasis asmuo – kuro pardavėjas – išrašydavo PVM sąskaitas faktūras už per mokestinį laikotarpį (mėnesį) pagal kuro korteles įsigytą kurą. Inspekcija pažymėjo, kad vadovaujantis Transporto paslaugų sutarčių 6.2 papunkčiu bei pažymomis dėl prekių įsigijimo kompensavimo, nustatyta, kad Pareiškėjai atsiskaitant už iš vežėjų įsigytas transporto paslaugas, buvo išskaitoma suma už įsigytą kurą t. y. Pareiškėjos iš Lietuvos Respublikos kuro pardavėjų įsigytas kuras buvo perparduodamas vežėjams, kurie Lietuvos Respublikoje yra registruoti PVM mokėtojai. Inspekcija nurodė, kad aplinkybė, jog kuro pardavimą Pareiškėja įformindavo neteislingai, t. y. išrašydamas pažymą dėl prekių įsigijimo kompensavimo, o ne PVM sąskaitą faktūrą, nekeičia tikrojo ūkinės operacijos turinio.

Inspekcija akcentavo, kad išvadą, jog Pareiškėja veikė kaip neatsiskleidęs tarpininkas, patvirtina ir tai, kad kuro pardavėjas, identifikuodamas pirkėją pagal pateiktas kuro korteles, neturėjo informacijos, jog pila kurą kitiems (ir kokiems kitiems) asmenims (vežėjams); kuro pardavėjas perdavė prekes (kurą) tiesiogiai galutiniams pirkėjams – vežėjams (pagal PVMĮ

11 str. 2 dalies nuostatas Pareiškėja, veikdama kaip neatsiskleidęs tarpininkas pats neprivalo perduoti vežėjams kuro nei fiziškai nei teisės disponuoti juo).

Inspekcija, atsižvelgdama į nurodytų aplinkybių visumą, padarė išvadą, kad Pareiškėja sandoryje su kuro pardavėjais veikė kaip neatsiskleidęs tarpininkas (PVMĮ 2 str. 17 d.): Pareiškėja kurą įsigijo savo vardu (kuro pardavėjas PVM sąskaitą faktūrą išrašo Pareiškėjai) nors ir kito sąskaita (vežėjų sąskaita, nes pagal skolų užskaitymo aktą, atsiskaitant už įsigytas transporto paslaugas už kurą sumokėta suma išskaitoma iš bendros atsiskaitymo už vežėjo transporto paslaugas sumos). Inspekcijos nuomone, Pareiškėjos prašymas dėl 4086,73 Eur PVM grąžinimo negali būti tenkinamas ir vadovaujantis PVM įstatymo 117 str. 1 d. 2 punktu, kadangi Pareiškėja, veikdama kaip neatsiskleidęs tarpininkas, perpardavė kurą vežėjams, t. y. Lietuvos Respublikoje vykdė veiklą, kuri yra PVM objektas.

Atsakydama į Pareiškėjos teiginį, kad mokesčių administratorius nepagrindė teiginio, kad UAB „N1“ kurą naudojo ir UAB „T“ užsakymams, Inspekcija pažymėjo, kad Pareiškėja, veikdama kaip neatsiskleidęs tarpininkas, perpardavė kurą UAB „N1“ (Pareiškėjai atsiskaitant už iš UAB „N1“ įsigytas transporto paslaugas buvo išskaitoma suma už įsigytą kurą), t. y. šalies teritorijoje vykdė veiklą, kuri pagal PVM įstatymo nuostatas yra PVM objektas. Pareiškėjai atsiranda prievolė registruotis PVM mokėtoju nuo pat ekonominės veiklos Lietuvoje pradžios, t. y. nuo pirmo PVM apmokestinamo sandorio, nepriklausomai nuo to, koks kuro kiekis buvo parduotas.

Komisija k o n s t a t u o j a :

Pareiškėjos skundas tenkintinas iš dalies, skundžiamas Inspekcijos sprendimas naikintinas, o Pareiškėjos skundas perduotinas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Mokestinis ginčas iš esmės yra kilęs dėl PVM negrąžinimo, Inspekcijai konstatavus, kad Pareiškėja neatitinka PVMĮ reikalavimų dėl PVM grąžinimo užsienio apmokestinamajam asmeniui. Pagal ginčo medžiagą Pareiškėjos prašymas grąžinti šalies teritorijoje sumokėtą 4086,73 Eur PVM už įsigytą kurą iš pardavėjų – UAB „C1“ ir UAB „AS24“ – netenkintas PVM įstatymo 118 str. 2 dalies pagrindu, konstatavus, jog Pareiškėjos įsigytos prekės (kuras) buvo panaudotas ne Pareiškėjos vykdomoje ekonominėje veikloje bei konstatavus, kad Pareiškėja neatitinka PVM įstatymo 117 str. 1 d. 2 punkto reikalavimo, pripažinus, jog Pareiškėja šalies teritorijoje veikė kaip neatsiskleidęs tarpininkas ir vykdė ekonominę veiklą, kuri pagal PVM įstatymo nuostatas yra PVM objektas.

Pasisakant ginčo klausimų pagrįstumo aspektu, pirmiausia pažymėtina, kad tam tikro fakto buvimo ar nebuvimo konstatavimas galimas tik nuosekliai įvertinus visas teisiškai reikšmingas aplinkybes bei objektyvių, abejonių nekeliančių įrodymų visumą. Kaip ne kartą Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) formuojamoje praktikoje pažymėjo, nustatant teisiškai reikšmingas aplinkybes turi būti įvertintas surinktų įrodymų pakankamumas, jų nuoseklumas, galimi jų prieštaravimai, logiškumas, atitinkamų duomenų nurodymo aplinkybės (LVAT 2017-01-17 nutartis adm. byla Nr. A-1067-575/2017 ir kt.).

Pareiškėja nurodo, kad Inspekcija nepagrįstai aiškina, kad Pareiškėja, veikdama kaip neatsiskleidęs tarpininkas, realiai kuro iš UAB „C1“ ir UAB „AS24“ neįsigyja su tikslu jį perparduoti, bet ir pati to kuro nenaudoja, o tik apmoka už kitų apmokestinamųjų asmenų (vežėjų) įsigytą kurą, todėl PVM gali būti grąžinamas vežėjams, o ne Pareiškėjai. Tokiame mokesčių administratoriaus aiškinime yra akivaizdūs prieštaravimai, kadangi kurą įsigijus Pareiškėjai, to paties kuro negali įsigyti ir vežėjai, juo labiau jie negali prašyti grąžinti PVM už kurą, kurio nepirko, ir neturi kuro įsigijimą patvirtinančių PVM sąskaitų faktūrų. Pareiškėja nurodo, kad tarp Pareiškėjos ir vežėjų nebuvo jokio sandorio dėl kuro tiekimo, Pareiškėja neperdavė vežėjams, įskaitant UAB „N1“ kuro nei fiziškai, nei teisės disponuoti juo.

Pareiškėja nurodo, kad yra užsienio apmokestinamasis asmuo (Estijos Respublikoje registruotas PVM mokėtojas), kuris Lietuvos Respublikoje neturi padalinio ir nevykdė šalies

teritorijoje jokios veiklos, kuri pagal PVMĮ yra PVM objektas. Todėl Pareiškėja gali prašyti gražinti šį PVM kaip užsienio apmokestinamasis asmuo, atitinkantis visus PVMĮ 117 ir 118 straipsniuose keliamus reikalavimus dėl PVM gražinimo.

Komisija pažymi, kad reikalavimai užsienio apmokestinamajam asmeniui, pageidaujantiems susigrąžinti šalies teritorijoje sumokėtą PVM, nustatyti PVM įstatymo 117 str. 1 dalyje, kurioje reglamentuota, jog užsienio apmokestinamasis asmuo turi teisę pateikti prašymą gražinti jam Lietuvos Respublikoje sumokėtą PVM tik tuo atveju, jeigu jis tuo laikotarpiu, kuriuo sumokėtą PVM prašo gražinti, atitiko kriterijus: 1) neturėjo Lietuvos Respublikoje padalinio, per kurį vykdė ekonominę veiklą ir 2) nevykdė šalies teritorijoje jokios veiklos, kuri pagal šį Įstatymą yra PVM objektas, jeigu šiame straipsnyje nenustatyta kitaip. Pagal PVM įstatymo 118 str. 1 ir 2 dalis užsienio apmokestinamajam asmeniui gali būti gražintas PVM, šio apmokestinamojo asmens sumokėtas už jo Lietuvos Respublikoje įsigytas prekes tik tuo atveju, jeigu prekės, už kurias sumokėtą PVM prašoma gražinti, skirtos naudoti tokiais užsienio apmokestinamojo asmens ekonominei veiklai: 1) nurodytai šio Įstatymo 117 straipsnio 2 dalyje; ir (arba) 2) tiekti prekes ir (arba) teikti paslaugas už šalies teritorijos ribų tuo atveju, kai toks prekių tiekimas ir (arba) paslaugų teikimas nebūtų neapmokestinamas PVM, jeigu jis vyktų šalies teritorijoje. nevykdyti Lietuvoje jokios veiklos, Apibendrinant, išskirtinos dvi būtinosios sąlygos, kurias turi atitikti užsienio apmokestinamasis asmuo, siekiantis susigrąžinti PVM, už jo Lietuvos Respublikoje įsigytas prekes: pirmoji siejama su veiklos nevykdymu Lietuvoje, antroji sąlyga – įsigytos prekės turi būti skirtos naudoti užsienio apmokestinamojo asmens PVM apmokestinamai ekonominei veiklai.

Komisija pažymi, kad Teisingumo teismas yra pabrėžęs, kad valstybėje narėje įsisteigusio apmokestinamojo asmens teisė į kitoje valstybėje narėje sumokėto PVM gražinimą, kaip tai numatyta Aštuntojoje direktyvoje, atitinka jam PVM direktyvoje numatytą teisę į pirkimo PVM atskaitą jo valstybėje narėje (2012 m. spalio 25 d. Sprendimo Daimler ir Widex, C-318/11 ir C-319/11, EU:C:2012:666, 41 punktą ir nurodyta jurisprudencija). Todėl bendra PVM sistema užtikrina, kad bet kokiai PVM apmokestinamai ūkinei veiklai, neatsižvelgiant į jos tikslus ar rezultata, tenka neutrali mokesčių našta, jeigu pati ši veikla iš esmės apmokestinama PVM (2012 m. kovo 22 d. Sprendimas Klub, C-153/11, EU:C:2012:163, 35 punktą ir nurodyta jurisprudencija).

Apibendrinama Komisija primena, kad užsienio asmens apmokestinamai veiklai skirtų prekių ar paslaugų įsigijimo PVM gali būti susigrąžinamas (ar atskaitomas) taikant tik vieną iš mechanizmų: PVM gražinimo procedūrą pagal PVMĮ XIII skyrių arba pasinaudojant PVM atskaitos realizavimo teise. PVM gražinimo, kaip ir PVM atskaitos sistema, siekiama visiškai atleisti verslo apmokestinamąjį asmenį nuo bet kokios vykdant ekonominę veiklą mokėtino ar sumokėto PVM naštos. PVMĮ aiškiai atskyrė, kokiais atvejais užsienio apmokestinamiesiems asmenims gali būti taikoma PVM gražinimo procedūra pagal PVMĮ XIII skyrių, o kokiais atvejais PVM atskaitos mechanizmas. PVM gražinimo mechanizmo taikymo galimybė yra besąlygiškai siejama su reikalavimu nevykdyti Lietuvoje jokios veiklos, t. y. nevykdyti jokių prekių tiekimo (paslaugų teikimo) sandorių, kurie pagal PVMĮ nuostatas pripažįstami PVM objektu Lietuvoje. Pagal Direktyvos 2006/112 2 straipsnio 1 dalies a punktą, kuris perkeltas į PVMĮ, apmokestinamasis asmuo, tiekdamas prekes už atlygį valstybės narės teritorijoje, privalo mokėti PVM dėl susidariusio PVM objekto, įgydamas teisę atskaityti pirkimo PVM, t. y. taikyti PVM atskaitos mechanizmą.

Teigdamas, kad Pareiškėja kuro nenaudojo savo ekonominėje veikloje, Inspekcija rėmėsi vieno iš vėžėjų – UAB „N1“ Panevėžio AVMI atlikto operatyvaus patikrinimo duomenimis (UAB „N1“ išrašytas PVM sąskaitas-faktūras ir tarptautinius krovinių važtaraščius CMR), pagal kuriuos buvo konstatuota, kad Pareiškėjos išduotomis kuro kortelėmis 2017 m. II ketv. įsigyti degalai buvo naudojami teikiant pervežimo paslaugas ne tik Pareiškėjai, bet ir UAB „T“ bei UAB „E“. Darydama tokią išvadą, Inspekcija rėmėsi Pareiškėjos UAB „N1“ pateiktomis pažymomis dėl prekių įsigijimo kompensavimo (angl. purchases compensation chit) ir vykdant užsakymus pateiktais CMR, nustačius, kad su CMR nurodytais duomenimis sutampa

automobilių valstybiniai numeriai, šalis ir kuro pylimo data. Prie bylos pridėtoje Operatyvaus patikrinimo pažymoje išskirta, kad įsipylus degalus naudojantis kuro kortelėmis, buvo gabenami kroviniai Švedijoje pagal UAB „T“ užsakymą, t. y. vežėjas faktiškai kurą naudojo ne Pareiškėjos paslaugoms teikti. Komisija pažymi, kad Inspekcijos išskirtas Švedijoje nustatytas atvejis nėra tinkamas byloje nagrinėjamoje situacijoje, vertinant PVM sugražinimo klausimą, nes Švedijoje parduodamo kuro PVM objektas susidaro ne Lietuvoje. Byloje nagrinėjamo atveju reikšminga yra nustatyti, ar būtent Lietuvoje pagal Pareiškėjos korteles įsigytas kuras panaudotas ne Pareiškėjos užsakymų vykdymui. Komisija pažymi, kad Pareiškėja prašymą grąžinti PVM pateikė už laikotarpį nuo 2017-04-01 iki 2017-06-30 pagal 5 PVM sąskaitas faktūras, išrašytas nuo 2017-04-30 iki 2017-06-30, todėl darant išvadą, kad pagal šias PVM sąskaitas-faktūras įsigytas kuras nors dalinai nebuvo panaudotas gabenant krovinius pagal Pareiškėjos užsakymus, turi būti nustatytas bent vienas atvejis, rodantis sąsają tarp vežėjų įsigyto kuro Lietuvoje ir jo panaudojimo ne Pareiškėjos užsakymams vykdyti. Kadangi PVM mokestinis laikotarpis yra mėnuo, įrodymai turėtų būti surinkti pagal kiekvieną PVM mokestinį laikotarpį, atsižvelgiant į tai, už kokius mėnesius prašoma sugražinti PVM. Nustačius, kad Pareiškėja gaudavo apmokėjimą ir už Lietuvoje įsigytą kurą, panaudotą ne Pareiškėjos užsakymams vykdyti, galima būtų daryti išvadą, kad degalų tiekimo objektas susidarė Lietuvoje. Tai reikštų, kad konkretų mokestinį laikotarpį Pareiškėja tapo PVM mokėtoju Lietuvoje ir nuo tiekiamų degalų vežėjams turėjo skaičiuoti PVM kaip Lietuvos PVM mokėtojas, įgydamas teisę atskaityti perparduodamų degalų pirkimo PVM. Komisija pastebi, kad PVMĮ XIII skyriuje nėra nustatyta „de minimis“ riba dėl PVM objekto apimties, todėl net susidarius vienam objektui („nuo pirmojo euro“), užsienio apmokestinamasis asmuo pripažįstamas PVM apmokestinamuoju asmeniu Lietuvoje, kuriam nebegali būti taikoma PVMĮ XIII nustatytas PVM grąžinimo mechanizmas. Nustačius PVM objektą Lietuvoje, būtų netenkintos sąlygos, kurias turi atitikti užsienio apmokestinamasis asmuo, siekiantis susigrąžinti PVM Lietuvoje. Papildomai pažymėtina, kad tai, jog formaliai nebuvo sudarytas sandoris ar nebuvo išrašytos PVM sąskaitos faktūros, negalėtų pakeisti sandorių vertinimo apmokestinimo PVM tikslais pagal jų esmę ir tikslą, atsižvelgiant į tai, kad mokesčių santykiuose taikomas turinio viršenybės prieš formą principas. Remiantis šiuo principu, kritiškai vertintina ir Pareiškėjos pozicija, kad tai, jog kuro kortelės, įsigyjant degalus, naudojamos išimtinai Pareiškėjos apmokestinamos veiklos vykdymui, patvirtina sutarties sąlygos, jei faktinės aplinkybės atskleidžia kitą situaciją.

Įrodinėjimo naštos paskirstymo prasme (MAĮ 67 str.) mokesčių administratorius privalo pagrįsti sprendimą abejonių nekeliančiais įrodymais. Viešajame administravime galiojantis objektyvumo ir nešališkumo principas viešojo administravimo subjektus įpareigoja atsižvelgti ir tinkamai įvertinti visus su konkrečiu administraciniu aktu susijusius svarbius veiksnius, o priimamą individualų administracinį aktą pagrįsti abejonių nekeliančiais objektyviais duomenimis (faktais).

Komisija, įvertinusi nagrinėjamoje byloje nustatytų aplinkybių bei surinktų įrodymų visumą, jų pakankumą, konstatuoja, kad mokesčių administratorius nagrinėjamo ginčo atveju nesurinko tinkamų išsamių įrodymų, pagrindžiančių sprendimo išvadas.

Atsižvelgus į tai, kas išdėstyta, ginčijamas Inspekcijos sprendimas, paneigiantis Pareiškėjos teisę susigrąžinti į Lietuvos Respublikos biudžetą sumokėtą PVM yra naikintinas ir Pareiškėjos prašymas dėl PVM grąžinimo perduotinas nagrinėti iš naujo.

Nagrinėdama situaciją pakartotinai pagal naujai nustatytas aplinkybes, Inspekcija turėtų įvertinti ir byloje nustatytų faktinių aplinkybių atitikimą jau po skundžiamo Inspekcijos sprendimo priėmimo Teisingumo teisme nagrinėtai su degalų kortelėmis susijusiai situacijai (ESTT 2019-05-15 sprendimas byloje C-235/18).

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a :

Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos 2019-05-13 sprendimą Nr. 69-48 ir Pareiškėjos skundą perduoti centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Pagal MAĮ 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Galiauskaitė

Komisijos narys

Andrius Venius

Komisijos narė

Vilma Vildžiūnaitė